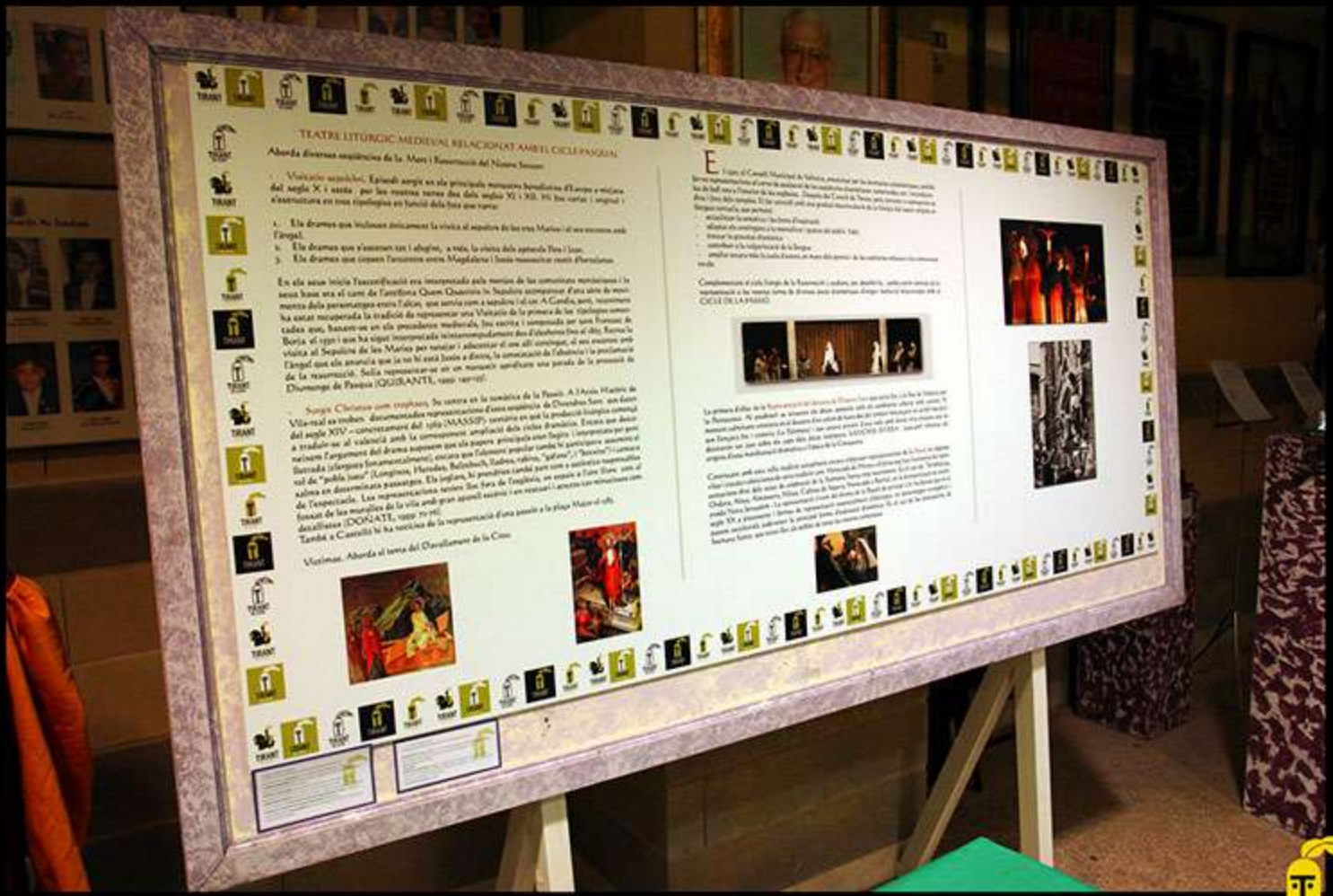
TEATRE LITÚRGIC MEDIEVAL RELACIONAT AMB EL CICLE PASQUAL
Aborda diverses escaramuces de la Mare i Resurrección del Nostre Senyor.
Visitatio sepulchri. Episodi sorgit en els principals monestirs benedictins d'Europa a mitjans del segle X i estès per les nostres terres fins dels segles XI i XII. Hi ha variats (original i s'estenderen en tres tipologies en funció dels fets que narra:
1. Els dramas que inclouen únicament la visita al sepulcre de les tres Maries i el seu encontre amb l'angel.
2. Els dramas que exposen tot l'allegiric, a més, la visita dels apòstols Pere i Joan.
3. Els dramas que exposen l'encontre entre Magdalena i Jesús reconeixent com a l'hortolana.
En ells sense inicia l'autentificació era interpretada pels monjos de les comunitats monàstiques i les seves hore era el cant de l'antífona Quem Quaeritis in Sepulcro acompanyat d'una sèrie de movements dels personatges entre l'altar, que servia com a sepulcre i el cor. A Gandia, però, recentment ha estat recuperada la tradició de representar una Visitatio de la primera de les tipologies esmentades que, basant-se en els precedents medievals, fou escrita i estrenada per sant Francesc de Borja el 1550 i que ha sigut interpretada ininterrompudament des d'aleshores fins al 1880. Narra la visita al Sepulcre de les Maries per ungir i adobenar el cos allí consignat, el seu encontre amb l'angel que els anuncia que ja no hi està Jesús a dintre, la comunicació de l'absència i la proclamació de la resurrecció. Solia representar-se un cop un monjoni sacerdotal una parada de la processó de Diumenge de Passió (GUILBANTE, 1992: 197-97).
Sorga Christum cum trophaeo. Se centra en la romeria de la Passió. A l'Arxiu Històric de Vila-real es troben documentades representacions d'una seqüència de Diumenge Sant que daten del segle XIV – concretament del 1362 (MASSIP) i semblen ser les més antigues conegudes a tradular-se al valencià amb la corresponent ampliació dels cicles dramàtics. Encara que desconeixem l'argument del drama suposem que els papers principals eren llegits i interpretats per personatges (alegories fonamentalment), encara que l'element popular també hi participava anomenat el sol de "public ioto" (Longinos, Hurtados, Belmbuch, Rubio, valros, "judeus", i "bestias") i carnaval de "pobla ioto" (Longinos, Hurtados, Belmbuch, Rubio, valros, "judeus", i "bestias") i carnaval salvea en determinats passatges. Els joglars, hi prendrien també per com a estètics representatius de l'espectacle. Les representacions tenien lloc fora de l'església, en espais a l'aire lliure, com al fossats de les muralles de la vila amb gran aparell escènic i en ocasions també amb remuntes com detallistes (DONATT, 1992: 71-76).
També a Castelló hi ha notícies de la representació d'una passió a la plaça Major el 1582.
Visitmus. Aborda el tema del Davallament de la Creu.
El Consell Municipal de València, amatent per la de la Passió de Tradicional. Ni produirà la versió de dues sessions amb els ambients oberts amb sonor. S'estrenà dissabte 7 de març de 1998 a la Catedral de València. Direcció del Consell de Teatre, amb música i escenografia de Josep Vicent. La Salutació i l'ascensió foren estrenades per Joan Cabo el 1997 i 1998 respectivament. SEGONA SESSIÓ – 1999 per l'entrada de dissabte 20 de març de 1999 a la Catedral de València.
Construcció amb una vella maduixa amatent amb una vella maduixa amatent amb una vella maduixa amatent